

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioan. Petri Maffei, Bergomatis, E Societate Iesv,
Historiarvm Indicarvm Libri XVI.**

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Francisci Xaverii E Societate Iesv Ad Socios In Evropam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11473

SELECTARVM
 EPISTOLARVM
 EX INDIA
 LIBER PRIMVS.

FRANCISCI XAVERII E SOCIETATE IESV
 AD SOCIOS IN EVROPAM.

VAM lætos atque vberes animarum fructus Indica ferat vinea; & non in Regiis modò præfidiis, verùm etiam in reliquis oppidis barbarorum, sanctissima Christi fides quàm feliciter crescat, fufius ad vos scripsi mense Ianuario superiore. Ego Iaponem versus ex India sum profectus Aprili mense, duobus è Societate nostra comitibus, altero sacerdote cui Cosmo nomen est, altero laico: itèque Iaponiis neophytis tribus, quos mihi sanè videtur Dominus præcipua quadã benignitate clemètiaq; fouisse. namq; vt in D. Pauli Collegio Goæ cœlesti lauacro expiati sunt, tanta eos diuina bonitas voluptate gaudiq; perfudit, tantamq; ad suæ in ipsos beneficentiæ cognitionè adduxit, vt præ læticia spiritali piaq; dulcedine lacrymas non tenerent. in virtutibus verò mirabile dictu est quantum profecerint: planè, vt eæ nobis iucundam atque vtilem sermonis materiã præbeant. Ad hæc & legere & scribere didicerunt, ac distributis in horas precationibus diligenter vacant. Interrogati à me quoniam sentirent se genere considerationis potissimùm affici; passionis Domini recordatione, dixerunt: itaque huic vni maximè cõmentationi dant operam. Articulos fidei, Redemptionis generis humani causas, & cetera Christiana mysteria per otium cognouerunt. Percõtati mihi sæpenumero quosnam religionis Christianæ ritus quæve instituta sibi maximè crederent profutura, duo illa semper, scilicet Confessionè & Cõmunionem, sine controuersia responderunt. addentes insuper, sua quidem sententia neminem omnino fore participem rationis, quin auditis Christianæ disciplinæ

SELECTARVM EPISTOLARVM

plina decretis assentiatur ac pareat. Vnius verò ex iis, cui Pauli nomen, sanctæ fidei cognomen impositum est, illam quoque vos audiui; cum ingemiscens in hæc verba prorumperet: O miser! ponam; qui ea ipsa, quæ Deus ad vestrum est fabricatus obsequium adoratis vt numen eui ego, quid ita inquam. tum ille, quod Seta ait, veneratur ac Lunã, quæ res iis, qui nouere Dominũ Iesũ Christũ, famulatur ac seruiunt. quid enim agunt, inquit, aliud; nisi ut tenebras ac noctis illuminant, vt ea claritate mortales ad magis Dei & filii eius Iesũ Christi cultum & gloriam in terris vtantur.

Verũ vt ad institutam itineris nostri narrationem reuertar. Malacã venimus pridie Calẽd. Iunias, anno M.D.XLIX. Lusitanorũ accepimus ex Iapone literas, in quibus erat scriptũ, precipere quendam eius terræ virũ velle fieri Christianum: itaq; legimus eo ad Pratorẽ Indiæ, qui aliquot e Societate nostra Christiani religionis interpretes postulare. afferebatur etiã, quodã laport in oppido, mercatores Lusitanos in hospitium iussu reguli duxerit, tunc demonũ incuribus vehementer infestũ, atq; ob id habitantibus destitutũ: cum ignaris quid esset Lusitanis vestes detraherentur, famulus etiã nocturno spectro perterritus exclamasse: cõtatatos eo strepitu atripuisse arma: deinde famulũ Crucibus circumdeditisse hospitium: incolas vero & regulũ mercatoribus pertraxisse, domũ eã ab demone inhabitari: & simul quædam ad eũ fugandũ remedio vterentur: respondisse Lusitanos, nullũ aduersus demones Cruce firmius inueniri præsidium; itaq; ex eis Cruces domibus eius oppidi ferẽ singulis collocatas. Nũcia bene ad hæc, per aplũ patere euangelizantibus in Iapone capũ, quod tam ges morib⁹ maifesta sit, ingenio docilis & acuta: quocirca magis in spẽ veni, si per nostra peccata non steterit quo minus captus ueruat Deus, ingere animarũ vim ad Ecclesiæ gremiũ accessurũ. ego rebus cognitis, tamen si ea mihi admodũ lata videbatur, tamã aliquãdiu sustinui, mecũ adhuc de profectioe deliberans: sed cõ certa cõstaret mihi iã diuinæ voluntatis iudicia, viderẽq; me in incepto desistere, ipsimet Iaponis ethnicis multo detestabilius futurũ, (quãquam perennis ille humani generis aduersarius mecum hoc iter lumina ope nititur impedire) fieri animo pergere, & primo statim aduentu Rege ipsũ Iaponis adire cõstitui, eiq; mandata que habemus a Domino, exponere. Et quamuis apud Regiã Academia dicatur esse percelebris, tamẽ haud dubiã nobis, si ad certum me ventũ sit, Deo fauere, victoriã pollicemur. nec nos litterarũ veremur sophismata, nec barbarorũ minas, vel demonum iniurias perimelcimus; quid enim nobis aut ab eorũ scietia, qui scilicet

sciūt, potest esse periculi; aut ab eorum vi, quibus nihil in nos, nisi quantum Deus ipse permiserit, licet præsertim cū nulla re alia, nisi diuinæ gloriæ studio & salutis animarū adducti, negotiū hoc susceperimus; & Iob à diabolo sacræ litteræ nō nisi concedente Domino laedi potuisse testentur. Illa verò nos vna assiduè cura sollicitat, ne grauius ipsi pro humana fragilitate peccemus; nève Dei auxilio, quod laborantibus ille semper benignè suppeditat, abutamur. quod tamen ne accidat, cū sacrosanctæ matris Ecclesiæ (cuius imperii fines, animabus ad creatoris agnitionē trahendis, propagare satagimus) tum nominatim Societatis IESU meritis impetratum iri speramus.

Sanè quam periculosum iter hoc Iaponicū est, partim ob frequentia latrocinia, partim etiam ob tempestates, quæ passim hoc mari ita sæuè excitantur, vt præclare agi cum iis qui nauigant existimetur, si tribus è nauibus duæ cursū incolumes teneant. Quocirca venit mihi sæpe in mentē vereri, ne, qui è nostra Societate sapientiores videntur, si cui eorū in hæc loca mitti contigerit, temerariū esse negotiū, Deumq; tentari quodāmodo, tã aperis aduendis periculis, putent: qua tamen eos suspicione postmodum libero, quod spero, Societatis nostræ doctrinis ac litteris inhabitatē Domini spiritum præsidere. Illud quidē occurrit mihi sæpenumero, quod aliquando patrem nostrū Ignatiū audiui dicentē: omnibus iis, qui in Societate nostra versantur, summo studio conatuq; elaborandum esse, vt inanes ab se timores & cetera cuncta depellant, quæ homini, quo minus totam in vno Deo spem collocet, impedimento esse consueuere. Porro, quemadmodum interest inter eos, quorū ita spes est in Deo reposita, vt rebus tamen affluant necessariis, & eos, qui ob id ipsum vt Christū imitarentur, & soli Deo confiderent, omnibus sese vitæ præfidiis exsuerunt; sic præculdubio multū refert, virū quis, cū vnicum habere se profiteatur in Dei bonitate perfugiū, tum in tuto & quasi vmbra se exerceat: an, alia re proposita sibi nulla præter Dei honorem gloriæq;, sese caputq; suū volens vidensque in discrimen offerat panē quotidie: cuiusmodi si quis existat; nã illum ego prope diem sæculi tædio, migrandiq; ad Dominū desiderio, affectum iri crediderim: quando quidem hæc hominū quæ dicitur vita, mors perpetua potius ac triste quoddā à cælestibus regnis exsiliū est.

Vos interea valete fratres, Dominumque precamini, vt nostrā disunctionem pro infinita sua misericordia coniungere dignetur in cælo: nam in terris quidem ecquando posthac visuri inter nos simus, incertum est. Malaca, x. Cal. Iulias, M. D. XLIX.